

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΑ

ΛΟ το κοσμικό και το καλλιτεχνικό Παρίσι άναστατάθηκε αυτές τις μέρες από μία ξαφνική είδηση: «Ο Άνρϋ Γκαρά χωρίζει!... Δεν αγαπάει πια την όμορφη γυναίκα του, την Μπέττυ Ρόου!»

Η είδησι αυτή έπεσε σαν υπόμνητα στα γραφεία των έφημερίδων. Έπιτέλους! Νά μία πρώτη τάξεως ευκαιρία για ένα πολύκροτο «ιντερβιού». «Όσο κι άν είναι θλιβερή ή ιστορία ενός διαζυγίου, το κοινό σήμερα ενδιαφέρεται περισσότερο για την αισθηματική ζωή των «άστερων», παρά για την οικονομική κρίσι και τις διαδοχικές πτώσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Γι' αυτό κι' ενός έ-

σπευσ να συναντήσω τον Άνρϋ Γκαρά στην πολυτελή βίλλα του, στο Ώτέτι, για να μάθω ποιό λόγο τον αναγκάζουν να χωρίσι από την όμορφη γυναίκα του, την πασίγνωστη και θαυόπλουτη Άγγιλίδα χορεύτρια Μπέττυ Ρόου.

Ο Άνρϋ Γκαρά με υποδέχτηκε μ'ένα απογοητευμένο χαμόγελο. —Έ, ναι, φίλε μου, είναι άλήθεια! Γ' αποάσασα... μου έλεπε.

Κι' ο λόγος; Άσμφωνία χαρακτήρων! Αυτό τουλάχιστον άναφέρεται στην αίτησι. Μία τό μυστικό αυτής της ιστορίας είναι άλλο.

—Λένε ότι παραμέλουσά την γυναίκα μου για μία άλλη, μου είπε πάλι: ο Άνρϋ Γκαρά, αυτό ζίως δεν είναι άλήθεια. Αυτή τη στιγμή δεν είμαι έρωτευμένος με καμιά γυναίκα κι' όμολογώ, ότι δεν συλλογίζομαι να έρωτευθώ καμιά. Άν ήμουν έρωτευμένος δεν θά τό έκρυβα, γιατί δεν υπάρχει πιο όμορφη τρέλλα στη ζωή από τόν έρωτα!...

Μήπως έχει άδικο; Η ιδιωτική ζωή ενός γόητος της όθνης.

πou τόν θαυμάζει όλος ο κόσμος, δεν πρέπει νάχη μυστικά. Ο Άνρϋ Γκαρά δεν μπορεί να παντρευτή ή να χωρίσι, δίχως να προσκάλεσι ένα σασό σόγια και να δόσει άφοσιμή να κυκλοφοήσουν ή πιο ασπαστικές κι' ή πιο άπίστευτες διαδόσεις.

—Χωρίζουμε, ή γυναίκα μου κι' εγώ, μου έπιστεύθηκε ο Γκαρά, δίχως έχθρα και δίχως πίκρα. Θα μείνουμε οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου, ρηιάφοσο άν ή συμβίβωσις έπαμε πια να μας άρέσι...

Κι' αυτό τό μεγάλο παιδί, τό τόσο συμπαθητικό, με τά φωτεινά μάτια και τό γλυκό χαμόγελο, δεν κούβει τούς λόγους, που τούς άνάγκασαν αυτόν και την γυναίκα του, να πάρουν μία τόσο μεγάλη και τόσο ξαφνική άπόφασι. Υπαίτιος του διαζυγίου τους δεν είναι κανείς από τούς δύο. Ο πραγματικός ένοχος είναι ο κινηματογράφος!

—Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν τά ξέρει ο κόσμος, μου έσασε είπε ο Άνρϋ Γκαρά. Άντιλαμβάνομαι από αυτά που άκούω γύρω μου κι' από τά γράμματα που μου στέλνουν, ότι πάρα πολλοί είναι

[Ένα «ιντερβιού» του Γάλλου δημοσιογράφου Didier Daix, με τόν μεγάλο γένη, για τούς λόγους του ξαφνικού διαζυγίου του]

έκείνοι που φαντάζονται, ότι περνώ μία φαντασμαγορική ζωή, γεμάτη άπερίγραπτο θέληγτρα, ότι ζω μέσα σ' ένα άτέλειωτο μαγικό παραμύθι... Πόσο γελιούται!... Άν έξέρετε πόσο λίγο διειρωδής είναι ή ζωή μιάς έρωτας στο «στούντιο»! Άκούστε... Θα σας περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια τη ζωή μου, την τόσο... άξιοζήλευτη ζωή ενός «μεγάλου γόητος», όπως με λένε Γσως από παρεξήγησι...

Κι' ο μεγάλος γόης ξέσπασε σ' ένα ήχηρο κι' άφελέστατο γέλιο.

—Λοιπόν άκούστε πώς ζω, συνέχισε. Κάθε πρωί σηκώνομαι στις έπτά παρά τέταρτο. Μόλις τελειώσω την τουαλέττα μου, φεύγω γρήγορα, κατασβροθίζοντας θιαστικά τό πρόγευμά μου. Η ώρα τώρα είναι όχτώ. Στις όχτώ και μισή φθίσκομαι στο κατόντιο. Τρέχω άμέσως στο καμπαρί μου, έτοιμάζομαι, μακιγιάρομαι, ντύνομαι και στις ένενά ή ώρα αρχίζω τό «ντύσιμα» της ταινίας μου. Η δουλειά του «στούντιο» έξακολουθεί βρει άδιάκοπη ως τις έπτά ή ώρα τό θράδυ. Αυτό τουλάχιστον λέει τό πρόγραμμα... Δεν θυμάμαι όμως ποτέ να γύρισα πριν από τις ένενά στο σπίτι μου! Χάνω δηλαδή δύο επιπλέον ώλεκληρες ώρες... Με ποίο τρόπο; Ώ! Υπάρχει πάντα κάποιος τρόπος... Άπό τις έπτά ως τις ένενά παρακολουθώ στο «στούντιο» την προβολή των σκηνών που «γύρισα» την προηγούμενη μέρα. Έπί εού ώρες κάθομαι και προσέχω μήπως άνακαλύψω κανένα λάθος στο παίξιμό μου, μήπως δεν είναι ντυμένος καλά, μήπως δεν μου έχουν πάρει καλή φωτογραφία... Έπειτ' απ' αυτό τό κουραστικό δίωρο, γυρίζω στο σπίτι μου με τό στόμα πικρό από τ' άτέλειωτα σιγαρέττα και με κομμένη την δρεσί... Κάθεται λοιπόν στο τραπέζι, δίχως να μπορώ να δοκιμάσω ούτε ένα δρεντικό, ούτε μία από τις τόσες λιχουδιές, που δέχονται στη γυναίκα μου. Τις περισσότερες φορές πίνω ένα σκέτο γάλα, τρώω μερικά φρούτα κι' έπειτα νέρνω προς

τά πίσω στην καρέκλα μου, έξαντλημένος από την κόυρασι... Τό στόμα μου είναι κλειδωμένο, τά μτια μου είναι θαμπά, τά χέρια μου είναι παράλυτα και τά πόδια μου είναι μουδιασμένα! Η άτέλειπτες έπαναλήψεις των διαλόγων, τά δυνατά ρήνα των ποβολών, ή άδιάκοπη κίνηση όλη τη μέρα στο «στούντιο» μ' έχουν κάνει...ζωντανό πτώμα! Ά! Δεν ένω πια καμιά άλλη επιθυμία παρά να κοιμηθώ, να κοιμηθώ, να κοιμηθώ!...

Όπως θλέπετε, μία τέτοια ζωή είναι πάρα πολύ λίγο ποιητική και δεν μοιάζει διόλου μ' ένα μαγικό παραμύθι... Άν δεν με πιστεύετε, ρωτήστε την Μπέττυ... Η καυμένη ή γυναίκουλα μου, πόσο υπέφερε ένα όλόκληρο χρόνο κοντά μου! Η Μπέττυ είναι ένας άγγελος! Ένας άγγελος, που έχει ένα σασό χαριτωμένα έλαττώματα. Ξέρετε ποίο είναι τό πιο μεγάλο, τό πιο τρομαγτικό απ' όλα; Η Μπέττυ αγαπάει με πάθος τη ζωή! Της άρέσει τό θέατρο, ο...

κινηματογράφος, ή διασκεδάσεις στα ντυντερίνα κέντρα, με δύο λόγια όλη ή τρέλλη ζωή της Μονμάρτης. Η Μπέττυ λατρεύει τό χορό, τη σαμπάνια, τά εθίμα γλέντια. Η Μπέττυ θέλει να θγαίνει κάθε θράδυ έξω και να γυρίσι τά έφημερώματα. Είναι μία άξιολάτρευτη γυναίκα, χαριτωμένη σαν νεράδα και ξένοιαστη σαν μία... Παρισινή. Είναι μία Άγγλις, που δεν έχει ούτε καρδιά, ούτε ψυχή, ούτε συνήθειες άγγλικές. Έ, λοιπόν... Τι θέλετε να κάνω, όταν γυρίζω κάθε θράδυ απ' τό «στούντιο» πεβαμένο απ' την κόυρασι; Δεν μπορώ ούτε να της άπαντώ με μονοσύλλαβα. Βιάζομαι να

Ο Άνρϋ Γκαρά κι' ή Λιλίαν Χάρβεύ στο έργο «Ο Δρόμος του Παραδείσου»

νά να κοιμηθώ, για να μπορέσω να ξυπνήσω πρωί και να θρικόσω και να κλάω στο «στούντιο»... Μ' αυτό τον τρόπο, μ' αυτό τ' αόητο πρόγραμμα εργαζόμουν έντεκα μήνες το χρόνο!

Κι' ο Άντν Γκαρά, για να με κάνει να πιστέψω ότι δεν είν βίολο υπερβολικός, μου άναφέρει τή δουλειά του περασμένου χρόνου.

—Πρώτα «γύρισα» τὸ «Ξανθὸ ὄνειρο» στὸ Βερολίνο, μὸ εἶπε. "Ἐπειτα τὸ Γκιρίο τὸ «Ἐτοῖ εἶνε ἡ Σιμόνη» καὶ κατόπι ἔκανα μιά μεγάλη «τουρνέ» στὴν Ἀφρική. "Ὅταν γύρισα ἀπὸ κεῖ κάτω, ἄρχισα τὶς ἐξαντλητικὲς πρῶδες τοῦ «Μιά νύχτα γλεντιοῦ» στὰ «Μπούφ-Γκιριζιέν». Μέσα σὲ δώδεκα μέρες ἔπρεπε νὰ μᾶθω τὸν ρόλο μου καὶ νὰ κάνω ὄλες τὶς πρῶδες μου!... Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, τὰ κατάφερα μιά χαρά. Μόλις ὅμως πέρασαν τέσσερες μέρες ἀπὸ τὴν πρώτη παραρῶσαι, ἄρχισα νὰ «γυρίζω» τὸ σενάριο αὐτῆς τῆς ἴδιας ὀπερέτας! "Ὅλη τὴ μέρα, λοιπὸν, θρικόμουν στὸ «στούντιο» κι' ὅλη τὴ νύχτα στὸ θέατρο. Δὲν μὸ ἔμειναν γιὰ νὰ ἰσυχάσω παρὰ μονάχα τὰ ἐξημερῶματά... Τὶ ἐφίλιατὶς αὐτῆς ἡ μέρες! Θυμᾶμαι, ὅτι δὲν κοιμόμουν περισσότερο ἀπὸ τὴν πρῶτη ἡμέρα, ὅταν ἔπρεπε νὰ γυρίσω τὸ «Ἐτοῖ εἶνε ἡ Σιμόνη», νόμισα, ὅτι θὰ μπορούσα νὰ ξεκουρασθῶ. Μὰ δὲν θάρουσατῶ... Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγ' ἀμέσως γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου σὰς δοκίμομαι, ὅτι δὲν ἔγασα διόλου τὸν καιρὸ μου... Ἐκεῖ πέρα δούλεψα...ἀμερικανικά, ἐηλοδῆ πιὸ σκληρά, πιὸ ἐξαντλητικά! Μόλις γύρισα στὸ Παρίσι, ἤρθε ἡ σειρά τοῦ «Μιά Γυναικὰ στὸ Τιμόνι», κι' ὅταν τέλειωσα αὐτὸ τὸ φιλμ, πῆρα ἕνα μῆνα «ἀδεια ἀναυνηχῆς», γιατί, μὰ τὴν πίστι μου, κινδύνευα νὰ καταλήξω σὲ κανένα σανατόριο!

"Ἐπειτα, ὅταν πέρασαν ἡ τριάντα αὐτῆς εὐτυχισμένης μέρες, «γύρισα» τὸ «Ἐκλεβαν ἔναν Ἀνθρώπο» καὶ προσελήφθη στὰ «Βαριετῶ» γιὰ τὶς δοκιμῆς τοῦ «Φλορεστάν Ι», τῆς νέας ὀπερέτας τοῦ Σασά Γκιτρώ. Αὐτῆς ἡ δοκιμῆς ὅμως ἄρχισαν πρὶν τελειώσω τὸ «γύρισμα» τοῦ τελευταίου μου φιλμ κι' ἔτσι, ἀφοῦ δούλεψα ὅλη τὴ νύχτα στὸ «στούντιο» ὡς τὶς πέντε ἡ ὄρα τὸ πρωί, γύρισα στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ μεσημέρι κι' ἔπειτα ν' ἀρχίσω τ' ἀπόγεμα τὶς ἀτέλειωτες πρῶδες τῆς ὀπερέτας στὰ «Βαριετῶ»!

Αὐτὴ εἶνε ἡ φαντασμαγορικὴ ζωῆ μου. Πόσοι θὰ τὴ ζήλευσαν; Δίχως ἄλλο, κανεὶς! Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, ὅταν ἔρθω κάποτε τὴν εὐκαιρία, γλεντᾶ μὸ τέτοιο τρόπο, ποὺ παρεξηγοῦμαι ἀπ' ὄλους καὶ χαρακτηρίζομαι ὡς ὀσωτος κι' ὡς παραλυμένος. Ἐγὼ ὀσωτος! Θυμᾶμαι, ὅτι τὸν περασμένο χρόνο πῆγα μονάχα τρεῖς φορῆς στὴ Μονμάρτη καὶ φυσικά ἔπια ὄσο μπορούσα περισσότερη σαμπάνια, χόρεμα ὄσο ἄντεχα καὶ τέλος, δμησιούρησα καὶ τὰ σχετικὰ ἐπισηόδια τ' ἀπασαίματα σὲ μιά θουιούδη διασκεδάσι. Ἡ Μπέττυ, φυσικά, ἦταν κατενθουασισμένη... Ἀν μπορούσα νὰ ἦμουν ἔτσι ὄλο τὸ χρόνο, θὰ ἦμουν γιὰ τὴν γυναῖκα μου, ἔνας ἰδανικός σύζυγος! Μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀποτινάξω τὸ ζυγὸ τῆς δουλειᾶς κι' ἔτσι εἶμαι γι' αὐτὴν ἕνα παράξενο πλάσμα, ποὺ διαρκῶς κοιμάται ὄρθο! Ναι, φίλε μου... Ποτὸ μου δὲν χόρτασα τὸν ὕπνο. Πῶς λοιπὸν μπορῶ νὰ εἶμαι εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικός σὲ μιά γυναῖκα; Ἡ ὕποχρεώσις τῆς φῆμις μου καὶ τῆς ἐπιτυχίας μου στὸν κινηματογράφο, μ' ἀνάγκασαν νὰ παρουσιάζομαι στὰ μάτια τῆς ὡς ὁ πιὸ ἀνυπόφορος σύζυγος! Ἡ Μπέττυ δὲν παραπονέθηκε ποτὲ τῆς, μὰ καταλάθαν ἀπὸ τὴν ἐκφρασι τῶν ματιῶν τῆς πόσο μὲ...λυπόταν. Ἦταν ἐλεύθερη καὶ μπορούσε νὰ θγαίνῃ ἔξω κάθε θραδύ, νὰ γυρίζῃ τὰ ἐξημερῶματα καὶ νὰ διασκεδᾶζῃ μὸ τὸς φίλους μας. Ἐγὼ σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα κοιμόμουν θυσιμῶνος σὲ μιά νάρκη δίχως ὄνειρα. "Ἐ, λοιπὸν, πῶς μπορούσα νὰ ἐξακολουθῆθῃ μιά τέτοια ζωῆ; Ἡ μνη λύσις, ἦταν τὸ διαζύγιο. Κι' ἔτσι πῆραμε τὴν ἀπόφασι νὰ χωρισίμομε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι.

—Μῆπως ἔχετε στὸ νοῦ σας νὰ ἐξανταντρεθῆτε κάποτε; ρώτησα χαμογελῶντας τὸν Άντν Γκαρά.
—"Ὁ, ὄχι! μὸ ὀπάντησε. Παντρεύομαι δυὸ φορές, μὰ δὲν ἔγω καμιά διάθεσι νὰ παίξω καὶ γιὰ τρίτη φορὰ τὸ ρόλο τοῦ σούζου. "Ἀν τύγει ὄμως νὰ παρατήσω γιὰ πάντα τὸν κινηματογράφο, ἔ, τότε θὰ παντρευθῶ καὶ γιὰ τρίτη φορὰ, κι' ὄχι μόνον μιά γυναῖκα, ἀλλὰ ἕνα ὄλοκλονο χαρῆμι!...

Κι' ὁ Άντν Γκαρά σπᾶκόθηκε ἀπὸ τὴν πολυθῶνη του, γιατί δὲν εἶχε περισσότερο καιρὸ στὴ διάθεσι του. Ἀπ' ὄρα διαζύτσανε νὰ εὐγῆ ἀπὸ τὸ σαλόνι, γιὰ τὸ στούντιο ἡ γιὰ νὰ κοιμηθῆ λινάκι. Ποῖος ἔλεγε!... Μόνον ἡ Μπέττυ Ρόου, ἡ γασοικωμένη γυναικόουλα του ὄχι ὀποῦσε νὰ μὸ δόση μιά ἀπάντησι. Μὰ ἡ Μπέττυ θρικόταν κιάλας γιὰ τὰ χειμερι νὰ σπῶρ στὸ Σαιν-Μόρις.
DIDIER DAIK

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

[Πιστη μεταφρασις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ]

Ἰδοῦ σῆμερα ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῶν παιδικῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὄπως μᾶς τὰ διηγεῖται στὸ ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιό του, ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς:

Μιά ἄλλη μέρα, στὴ γειτονιά τοῦ Ἰωσήφ κάποιο παιδάκι νῆπιό ἀρρώστησε κ' ἐπέθανε. Ἡ μητέρα του ἔβαλε τότε τὰ κλάμματα καὶ τὶς φωνῆς. "Ἀκουεὸν ὁ Ἰησοῦς τὸ θροῦθο, ἔτρεξε γρηγόρα καὶ θρικόοντας τὸ νῆπιό νεκρὸ, ἔβαλε τὸ χερί πάνω στὸ στήθος του καὶ εἶπε:

—Ἐγὼ σοῦ λέω, θρέφος, μὴν πεθάνῃς, παρὰ ζῆσε καὶ μεγάλωνε κοντὰ στὴ μητέρα σου!

Κ' ἐβῶς τὸ νῆπιό ἀνοιξὲ τὰ ματάκια του καὶ χαμογέλασε στὴ μητέρα του.

—Σῆκώσέ το καὶ θύξασέ το! εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὴ μητέρα τοῦ θρέφους. Καὶ νὰ μὲ θυμάσαι!

—Ὅλοι ὄσοι ἦταν ἐκεῖ, ἐθαύμασαν τότε κ' εἶπαν:

—Στ' ὄλῃθεια, τὸ παιδί αὐτὸ ἡ Θεὸς εἶνε ἡ ἀγγελος Θεοῦ, γιατί ὄτι λόγο πῆ, γίνεται ἀμέσως.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐβῆγεν ἀπὸ κείνο τὸ σπίτι, παίζοντας μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιάς.

"Ἐπειρ' ἀπὸ λίγων καιρῶ, ἐκεῖ κοντὰ χιτῶνας ἔνα σπῆτι καὶ κάποιος χιτῶσης ἔπεσε κ' ἔμεινε στὸν τόπο. Ἐγινε μεγάλη ὄλοθοη κι' ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε. Βλέποντας ἔναν ἄνθρωπο νεκρὸ κάτω, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὸ εἶπε:

—Ἀνθρώπε, σοῦ λέω, σῆκω πάνω καὶ κάνε τὴ δουλειά σου!

Κι' ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκεν ἀμέσως καὶ τὸν ἐπροσκήνησε.

Ὁ δὲ ὄλοθος ἐθαύμασε κ' ἔλεγε:

—Αὐτὸ τὸ παιδί ἀπὸ τὸν οὐράνω θάχῃ κατέβει, γιατί πολλές ψυχῆς ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ἄλλες πολλές ἔχει νὰ σώσῃ ὄσο θὰ ζῆ!

"Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρονῶν, οἱ γονεῖς του, πηγαίνοντας μὲ τοὺς ἄλλους στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ τὶς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, καθὼς ἦταν συνηθια, τὸν ἐπῆραν μαζί τους. Κι' ὄμα πέρασε τὸ Πάσχα ἔγυρισαν στὸ σπίτι τους. Μὰ στὸ γυρισμὸ εἶδαν στὸ θρόνο πῶς ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν μαζί τους. Ἐνόμισαν πῶς ἔθαγε πάει μπροστὰ μὲ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ γνωστοῦς τους, κ' ἔτσι ἐπείρατσαν μῆτε μῆμερα ὄδοιο. Τὸ θράδύ, ὅταν ἐσταυτήσαν νὰ μείνουν κάπου, ζήτησαν τὸ παιδί, ἐρώτησαν τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστοῦς τους, μὴν τὸ εἶχαν, μὰ δὲν τὸ θῶκαν ποῦθενᾶ. Καταλυπημένοι, λοιπὸν, ἐγύρισαν πάλι στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐψάχναν παντοῦ γιὰ τὸ παιδί, τρεῖς ἡμέρες, μὰ δὲν τὸ βῶρισκαν.

Τέλος, ἔμαθαν πῶς κάποιό παιδί ἦταν μῆσα στὸ ναὸ, κ' ὄταν ἐπῆραν ἐκεῖ, θῶκαν τὸν Ἰησοῦ ἀνάμεσα στοὺς Δασκάλους καὶ τοὺς Γραμματεῖς νὰ τοὺς ρωτᾶν καὶ νὰ τοὺς ἀπαντᾶν. "Ὅλοι τὸ ἄκουγαν μὲ προσογῆ κ' ἐθαύμαζαν, πῶς ἕνα παιδάκι ἀποστοιμῶνει τοὺς Πρεσβυτέρους καὶ Δασκάλους τοῦ λαοῦ, ἔφηγόντας τὰ κηφάλια καὶ τὸ Νόμο καὶ τίς παραβολῆς τῶν Προφητῶν.

Ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐπῆλθισσε κλαίοντας καὶ τὸ εἶπε:

—Γιατὶ μῆς τῶκαμες αὐτὸ, παιδάκι μου; Τρεῖς μέρες γυρίζομε νὰ σε θῶοιμε, κλαίοντας καὶ θρηνώντας.

Κι' ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε τότε:

—Γιατὶ μὲ νοῦεῖτε; Καὶ ποῦ ψάχγετε; Δὲν ξέρετε πῶς θᾶμομε στὸν Οἶκο τοῦ Πατρός μου;

Οἱ δὲ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῆς εἶπαν:

—Ἐοῦ εἶσαι ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;

—Ναι, ἐγὼ εἶμαι!

—Ἐυτυχισμένη εἶσαι μεταξὺ ὄλων τῶν γυναικῶν, γιατί εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὸν καρπὸ τῆς κοιλίας σου! Γιατὶ τέτοιαν δόξα, ἀρετὴ καὶ σοφία, σὰν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἔμεις ὄτε ἔσανεἶδαμε, ὄτε ἔανακούσαμε ποτὲ!

Ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθηκε τότε κ' ἀκολούθησε τὴν μητέρα του κ' ἦταν ὕπακουος στοὺς γονεῖς του. Ἡ δὲ μητέρα του θυμῶταν μὲ συγκίνησι ὄλα ὄσα ἔβιναν.

Κι' ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκοψε πάντα σὲ σοφία καὶ ὄς χάρη Θεοῦ καὶ τὸν ἀνήκει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν!...

Τὸ Λαγεῖο «Μευκέτος» — «Οικονομικῶ» εἶνε τὸ ἈΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ὄλων. Στὴν κλήρωσι του θὰ συμμετάσχουν στὴν Ἐπιτροπὴ καὶ ἀντιπρόσωποι ἐξ ὄλης τῆς Ἐλλάδος: Ἀπὸ τὴν Θεσσαλία, τὴν Στερεά, τὴν Πελοπόννησο, τὸ Αἰγαίον, τὴν Ἐπτανῶνα.
Οἱ κ. κ. ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ταξιδεύουν καὶ θὰ διαμεινούν στὴν Ἀθήνα μὲ ἐξοδά μας !...